

Малката гара, на която баща ми бѣ началникъ, се подигаше усамотена срѣдъ полето... Мжно се живѣше въ нея: хората сж малко, нѣмаше дѣца, съ които азъ и сестричетата ми да играемъ... Най-близкото село отстоеше на 12 километра отъ насъ, тъй че то се не виждаше, но само въ ясниѣ и хубави дни въ далечината блѣщѣше кръстчето на бѣлата селска църква.

Макаръ че всѣки день се спираха по нѣколко трена, пълни съ пжтници, и мълчаливата гара се оживяваше, но това траеше малко врѣме: слѣдъ заминаването на трена, ставаше пакъ тихо, мжно, еднообразно.

Не ще съмнѣние, че ние много се зарадвахме, когато единъ день баща ни ненадѣйно ни каза:

— Скоро ще имате новъ другаръ.
— Кой? Какъвъ другаръ?
— Пазачъ. Наехъ го и той ще живѣе десетъ години на станцията, заедно съ другитѣ момчетия...

— Да, това е хубаво! извикахъ азъ.

Малката ми сестра Николинка, сжщо се зарадва. Но по-голѣмата, Марийка, се засмѣ и каза:

— Да играемъ съ това момче-пазачъ?! То сигурно е мръсно, ходи съ царвули, говори селски... и ей така се чеше по тила и гърба...

Марийка прѣдстави селянчето и се разсмѣ. Но това не се хареса на баща ми.

— Ти си извънмѣрно чиста, госпожице! — каза той. — Селскитѣ дѣца говорятъ лошо, но пкъ работятъ добрѣ. Тѣ иматъ добра душа... злато... Но ти сама ще видишъ... Ще се увѣришъ.

Марийка се учеше въ гимназия и цѣлата зима прѣкара все въ града. Мене ми се виждаше, че тя е необикновенно умна и всичко знае. Затова, слѣдъ нейнитѣ думи, и азъ прѣстанахъ да се радвамъ на новия другаръ.

На другия день, като си играяхме въ градината, дойде до оградата селянчето. Николинка го забѣлжи.

— Я вижте! каза тя.

Ние се спрѣхме и загледахме въ непознатия. Момчето бѣше босо, почернѣло отъ слънцето, въ дълга и широка риза, съ къдрава и разбъркана коса. То ни се видѣ смѣшно и просто.

— Михаилъ Потаповъ, проговори тихо Николинка.

Ние се размѣхме.

— Той, както изглежда, не се е стригалъ, откакъ се родилъ, — каза Марийка, и ние отново се закикотихме.

Момчето, като че ли се сѣти, че ние говоримъ за него и му се смѣемъ. То се отдалечи, но слѣдъ нѣколко минути пакъ се върна и до вечерята гледаше, какъ играемъ.

На слѣдующия день, когато, както всѣкога, си играяхме въ градинката съ обръчи, съ топки, карахме пѣсѣкъ, возехме въ колцата куклата или Николинка, — момчето пакъ се запрѣ до оградата и мълчаливо гледаше нашитѣ веселби. Често пжти менъ ми ставаше мжно за него.

— Хайде да го повикаме, казахъ азъ на сестритѣ си.

— Защо? попита Марийка.

— Да играемъ.

— Да играемъ съ Михаила Потаповъ? До